

به نام خدا

سه نور آمد به عالم پر ز احساس

معطر هر سه از عطر گل یاس

سه نور تابناک آسمانی

حسین بن علی ، سجاد و عباس

حسین جان با ولادت تو، عشق متولد شد، رشادت رشد کرد، شهامت رنگ گرفت و ایثار و شهادت و قداست آبرو گرفت .

با ولادت تو، زلال ترین تقوا از چشمه سار وجود جوشید. با ولادت تو "موج"، موجودیت یافت "عشق" در کلاس تو، درس خواند و "ایثار" به تو مقروض شد.

روز سوم ماه شعبان سال چهارم هجرت دومین فرزند برومند حضرت علی (ع) و فاطمه (س)، که درود خدا بر ایشان باد، در خانه ی وحی و ولایت، چشم به جهان گشود. چون خبر ولادتش به پیامبر گرامی اسلام (ص) رسید، به خانه ی حضرت علی (ع) و فاطمه (س) آمد و اسماء را فرمود تا کودکش را بیاورد. اسماء او را در پارچه ای سپید پیچید و خدمت رسول اکرم (ص) برد، آن گرامی به گوش راست او اذان و به گوش چپ او اقامه گفت.

در روزهای اول یا هفتم روز ولادت با سعادتش، امین وحی الهی، جبرئیل، فرود آمد و گفت:

سلام خداوند بر تو باد ای رسول خدا، این نوزاد را به نام پسر كوچك هارون «شبير» كه به عربی «حسین» خوانده می‌شود، نام بگذار.

و به این ترتیب نام پر عظمت «حسین» از جانب پروردگار، برای دومین فرزند فاطمه انتخاب شد.

به روز هفتم ولادتش، فاطمه زهرا كه سلام خداوند بر او باد، گوسفندی را برای فرزندش به عنوان عقیقه كشت، و سر آن حضرت را تراشید و هم وزن موی سر او نقره صدقه داد. از ولادت حسین بن علی (ع) كه در سال چهارم هجرت بود تا رحلت رسول الله (ص) كه شش سال و چند ماه بعد اتفاق افتاد، مردم از اظهار محبت و لطفی كه پیامبر راستین اسلام (ص) درباره حسین (ع) ابراز می داشت، به بزرگواری و مقام شامخ پیشوای سوم آگاه شدند.

سلمان فارسی می گوید: دیدم كه رسول خدا (ص) حسین (ع) را بر زانوی خویش نهاده او را می بوسید و می فرمود:

تو بزرگوار و پسر بزرگوار و پدر بزرگوارانی، تو امام و پسر امام و پدر امامان هستی، تو حجت خدا و پسر حجت خدا و پدر حجت‌های خدایی كه نه نفرند و خاتم ایشان، قائم ایشان (امام زمان عج) می باشد.

انس بن مالك روایت می كند:

وقتی از پیامبر پرسیدند کدام يك از اهل بیت خود را بیشتر دوست می داری، فرمود: حسن و حسین را، بارها رسول گرامی حسن و حسین را به سینه می فشرد و آنان را می بویید و می بوسید.

ابو هریره كه از مزدوران معاویه و از دشمنان خاندان امامت است در عین حال اعتراف می كند كه:

رسول اكرم (ص) را دیدم كه حسن و حسین (ع) را بر شانه های خویش نشانده بود و به سوی ما می آمد، وقتی به ما رسید فرمود: هر كس این دو فرزندم را دوست بدارد مرا دوست داشته و هر كه با آنان دشمنی ورزد با من دشمنی نموده است.

عالی ترین، صمیمی ترین و گویاترین رابطه ی معنوی و ملكوتی بین پیامبر و حسین را می توان در این جمله ی رسول گرامی اسلام (ص) خواند كه فرمود:

حسین(ع) از من و من از حسینم.

چهارم شعبان، یادآور خاطره ای شاد و به یادماندنی از تولد نوزادی با چهره ای زیبا و شأنی والا است؛ روزی که خانه کوچک علی علیه السلام بار دیگر ستاره باران شد و تحفه ای دیگر از سوی پروردگار بزرگ به ایشان ارزانی گشت. روز درخشش ماه بنی هاشم، پسر ام البنین علیها السلام بانوی فداکار علی علیه السلام روز شادمانی شهر مدینه و فرزندان علی بن ابی طالب علیه السلام.

هلهله شیفته گان امیرمؤمنان علی علیه السلام کوچه های بنی هاشم را لبریز از شور و صفا کرد. خانه مولا و همسرش فاطمه، آغوش خود را به روی دیدارکنندگان سیمای طفل نورسیده باز کرد و یکایک آنان را در خود جای داد. امام فرزند دل بند خود را به سینه چسبانید و او را بوسه محبت زد. ابتدا در گوش راستش اذان و سپس در دیگر گوش کودک اقامه گفت و با این کار، در نخستین لحظه های حیات او، بذره های پاک بندگی افشانده شد و درگستان وجود او، شاخسار ایمان و عشق به «توحید» و «نبوت» نمایان گردید تا در همیشه تاریخ، همگان از سایه سار «ولایت» وی بهترین بهره ها را از آن خویش سازند.

نام گذاری

نوزادی زیبا؛ فضای خانه علی علیه السلام را عطرآگین ساخته و همه از زیبایی و روشنایی چهره او سخن می گویند. پدر، نگاهی مهربان و عمیق به چهره نوزاد دارد. فاطمه گلابیه منتظر است تا سرور و مولایش علی علیه السلام، نام کودک را برگزیند. سرانجام علی علیه السلام لب به سخن می گشاید و نام فرزند عزیزش را این گونه می

گوید: «عباس» یعنی شیر بیشه شجاعت و قهرمان میدان نبرد؛ دلاوری دریادل از شجاعان اسلام، قهرمانی عبوس و خشمگین در برابر باطل و شادان و متبسم در مقابل نیکی ها و خوبی هاست.

إِنَّ لِلْعَبَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ لَمَنْزِلَةً يَغِيظُهَا جَمِيعُ الشُّهَدَاءِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

عباس را نزد خدا منزلتی است که روز قیامت همه شهیدان بر آن رشک می برند.

امام سجاد (ع) الخصال، ج ۱، ص ۶۸

عباس آمد تا حسین علیه السلام تنها نباشد. آمد تا درس جوان مردی به جهانیان بیاموزد. آمد تا برادری را معنا کند، وفا را شرح دهد، ایثار را الگو باشد، شجاعت را تفسیر کند و دلاوری را مصداقی والا گردد. عباس آمد تا یاد و خاطره پدر را برای همیشه در اذهان مردم زنده نگه دارد؛ دلاوری علی و حمایت او را از دین، سال ها بعد از پدر احیا کند. عباس آمد تا یار و همراه حسین علیه السلام گردد و در کنار او بماند. عباس یعنی عشق، فداکاری، برادری و برادر یعنی عباس.

چه خجسته است شعبان المبارک، چهارمین اختر تابناک ولایت نیز در روز پنجم شعبان دیده به جهان گشود و جهان را به نور خود خیره ساخت مختصری از زندگی پربار آن حضرت را بدانید:

امام علی بن حسین بن علی بن ابیطالب علیه السلام مشهور به سجاد، چهارمین امام شیعیان بنا به قولی مشهور، در پنجم شعبان سال ۳۸ هجری قمری متولد شد امام زین العابدین علیه السلام زمانی دیده به جهان گشود که زمام امور در دست جد

بزرگوارش امام علي بن ابيطالب عليه السلام بود. آن حضرت ۳ سال از خلافت علوي و حكومت چند ماهه امام حسن عليه السلام را درك كرد. امام سجاد عليه السلام در عاشوراي سال ۶۱ هجري قمري حضور داشت و در آن واقعه به صورتي معجزه آسا نجات يافت و پس از شهادت پدرش امام حسين عليه السلام مسئوليت زمامداري شيعيان از جانب خدا بر عهده او گذاشته شد و از آن روز تا روزي كه به شهادت رسيد زمامداراني چون يزيد بن معاويه، عبدالله بن زبير، معاويه بن يزيد، مروان بن حكم، عبدالملك بن مروان و وليد بن عبدالملك، معاصر بود.

امام سجاد عليه السلام در اوضاع ناگوار اجتماعي آن روز كه ارزش هاي ديني دست خوش تغيير و تحريف امويان قرار گرفته بود، مهمترين كار خويش را در زمينه برقراري پيوند مردم با خدا، با دعا آغاز كرد كه يكي از هدايائي كه از ايشان براي ما به يادگارمانده است همان صحيفه سجديه مي باشد .

چنين بود كه مردم تحت تأثير روحيات آن حضرت قرار گرفتند و شيفته مرام و روش او شدند و بسياري از طالبان علم و دانش در مسلك راويان حديث او در آمدند و از سرچشمه زلال دانش وي كه برخاسته از علوم رسول خدا (ص) و اميرالمؤمنين عليه السلام بود، بهره ها جستند.

**ميلاد با سعادت امام حسين (ع)، سيد الساجدين حضرت
امام زين العابدين (ع) و علمدار كربلا حضرت ابوالفضل
العباس (ع) و روز جانباز را تبريك عرض مي نمايم .**

روابط عمومي